

BERNÁTH CSABA

MMXIX

I.

A szél szétvágta a derengő hajnali, nehéz ködöt,
a messze jövő napsugaraktól volt falum aranyba öltözött;
hajtani kezdték a település megritkult csordáját,
lassan, egyesével eltűntek a bokrosodó legelőn,
csak énnekem jelentenek még kisebb varázst.

Minduntalan szeretném rázárni az ajtót a múltra,
az akkori időben megtörtént elrontott pillanatokra,
ám a megélt mai napok örökösen csak azt hajtják,
nagy mellekkel ne élj soha, így elkerül az ördögi hajsza.

Bátortalanul kászálódok ki agyonizzadt matracágyamból,
mert minden megélt napomra elkísér az örökös fájdalom,
s mert nem rettenek fel már sohasem fakószínű reggelente,
amikor újra, mindig csak volt szerettemmel álmodom.

Közben jégeralsóba bújjik a sosem kért-húzott országhatár,
Isten kezével rajzolókat rá áramtalan, tüskementes határt,
ahol nem lesz fegyveres katona, idegen szó, idegen mondat,
ahol a madarak szeretettel csivitelik az anyaszót, a magyart.

II.

Rajzolókat barátságos templomot, gyerekzsivajos óvodát,
bölcsségre, hazaszeretetre nevelő sok magyar iskolát;
régebben megtanultam felfesteni Istenünk nemes jóságát,
aki felettünk, mellettünk, bennünk él, jelen van egyaránt.

Bárkinek tudnék rajzolni szebbet, festeni is csodást,
amíg magam butítom sok fióknak írt verssel csupán;
a kisdobronyi imaház igéző tornyát mióta nem látom,
beletörök felidézésébe soha nem hordott szűz bicskám.

Amikor tizenegyre lapot húztam,
többször feldobott a kihúzott ás;
sajátnak érzett utamhoz sokszor hozzávetettek,
naivan többen is újra és újra csak megvezettek,
Stüsü vadászként alamizsnával néha megetettek,
így a szerencse morzsái eléggé messze elkerültek.

III.

Élénkpirosban álmodoznak falum cseréptetős házai,
mélyzöldben reszketnek öreg temetóm égis éró fenyői,
falut s mindent szerte tiszta fehér gyolcslepel borít,
ottjártamkor is mellemben állandó gombóc szorít.

Kicsikart háborúkban odaveszettek névsora gránitlapon
büszkén áll új talapzatán az aggá vált, betelt temetőben,
közben a még élő magyarok elmondják utolsó imáikat,
s az otthon maradottak és az elszármazottak örökkön
örökké megőrzik az elhunytak legtitkosabb álmait –
az anyaországhoz való visszacsatolást unokáiknak.

Nosztalgia

/egy ötvenes rigolyái/

Régóta várok arra az utolsó pillanatra,
hogy elmondhassam neked, már nem szeretlek,
ahogyan a felhő zokog, erőtlenedik a szél,
úgy esek össze az ígérek göröngyös földjén.

Nem te, nem én vagyok mindenben a hibás,
egyszerűen úgy éltük együtt megszokott életünket,
elsétáltunk egymás gondjai mellett sokszor akaratlanul,
cserzett bőrünk már a kéretlen égető naptól sem barnul.

Berzsenyis tavaszom immár itt hagyott mogorván szótlantul,
elillant kamasz naivságom, s a szép lányok biz óhatatlanul;
csuda asszonyokká érett, tavaszom üdvöskéi, ma ne várjatok,
elengedtetek egykor engem csók nélkül, ma másnak adjátok.

Zokog a felhő, körbeér a megvetett ég pereme,
nyöszörög a kies horizont, magából okádja a szivárványt;
régi elégiák búvölői – Szécsi, Latinovits vagy Máté Péterek,
titeket mindig a zárt ajtón is rögvest örömmel beengedlek.

Mégis elkoptak örökre a színek unott napjaimból,
álmaim legalább újra sugároznak, sőt megizzasztanak;
az öreg Nap is ráébred gondjai közt szerencsémre,
átvirrasztja kedvemre a szerelem nélkül boldogultakat.

Kimondható

mottó:

az idő az élőké – nem kell koporsót nézni

Mindig kimondjuk a kimondhatót –
megállítható a tavaszi rügylefagyás –
megállíthatóak a nevenincs vírusok –
vagy hadd sodorjon magával az apály?

Szabad lett mára az elképzelt kikelet –
virágozhat még a félig odvas almafa –
szükségét látjuk az önzetlen szeretetnek –
Istenünk ítélkezik majd felettünk valaha?

Valaha nem 'kellesz' eldobni a korcs kutyakölyköket –
valamennyi nyúlfi megéri idősen saját végzetét –
nem hül ki anyja emlőjéről leszakadva egyedül –
s a közönyös hidegtől felmelegsünk mi még, emberek?

Fogunk még heves sakkjátszmákat vívni –
összejövünk egy nyáresti szalonnasütésre –
felhúzzuk-e még szögre akasztott régi focipőcnket –
egy utolsó felszabadult, baráti jutalomjátékra?

Elcsókoljuk végre az álmunkban megtörtént csókokat –
kijuthatunk a befagyott tóra korcsolyázni kora este –
belógathatjuk horgászbotjaink a közeli lomha patakba –
eszünk még egyszer egy valódi tiszai harcsapaprikást?

Lejátsszuk a megszokott kanasztás kártyapartinkat –
vigyázzba vágjuk örökké magunkat a felsőbb parancsnak –
elindítjuk saját útjukra immár felnőtt gyermekeinket –
eleget tanultunk életünkben a kötelező fajmentéshez?

Eleget tettünk példamutatásunkkal a közös asztalra –
nem lőttünk ezidáig a védett fekete-fehér golyákra –
letaníthatjuk egyszer az utolsó irodalomóránkat –
legvégül pedig kinyitjuk ajtónkat a fekete kaszásnak?

Egyszer, majd igen,
készen állunk a végtelen útra –
s megújult erővel, feltámadásra várva
eltáncoljuk közös életünk legszebb keringőjét.
Kimondjuk a mindig is kimondhatót!

A virág én vagyok II.

Terebélyesedik tarkómon az Idő,
perc foszlányaival kínokat szór –
kezed kezemen szorításba forr,
aláhallik a bágyadt búzahintő.

A kikelt sarj húsz Dáriust kér,
húsz idussal fest kobzos koszorút,
a Jövő fojtogatja, feje az égnek beborult,
kezébe minden szem, minden csíra belefér.